

[Carsten Andersen]

Når jeg stillede spørgsmålet om de alternative forudsætninger, var det, fordi ministerens tal bygger på en fremskrivning af, hvor mange der er uddannet fra 1938 til 1982. Det er mig bekendt fra Dansk Socialrådgiverforening oversendt til undervisningsministeriet, at vi har lavet nogle undersøgelser over, hvad gennemsnitsalderen var, når man begyndte som erhvervsaktiv socialrådgiver, og hvornår man ophørte med at være erhvervsaktiv socialrådgiver. Men indimellem, i disse 30 år, sker der trods alt et vist frafald. Jeg er ikke sikker på, at socialrådgivere vil godtage undervisningsministerens forsikring om en udødelighed og en undgåelse af invalidepension eller andre frafald fra erhvervet i hele den mellemliggende periode. Ministerens tal er alene det helt potentielle udbud, hvis ikke der sker noget som helst frafald inden for den periode. Derfor er ministerens tal også forkert, når han når frem til år 2000 og siger, at der vil være disse 11.000 erhvervsaktive socialrådgivere. Har ministeren medregnet frafaldet i den 30 års periode i den erhvervsaktive alder?

Maisted (FP):

Jeg siger selvfølgelig tak til ministeren, fordi han syntes, det var et relevant spørgsmål, jeg stillede, men jeg fik jo ikke noget svar. Jeg vil gerne have at vide af undervisningsministeren: hvornår agter ministeren at stoppe en uddannelse, hvor vi altså producerer direkte til arbejdsløshed? Det vil sige, at vi bruger andre menneskers penge til en fejlinvestering her i samfundet. Jeg har forstået det sådan, at vi har rigeligt brug for de penge, vi overhovedet kan spare i dette samfund, som situationen er.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gøre hr. Carsten Andersen opmærksom på, at de tal, jeg nævnte, og som jeg kaldte de allerbeste optimistiske beskæftigelsesprognoser, bygger på en erhvervsfrekvens på kun 80 pct. Det normale er vel en erhvervsfrekvens på 90 pct., og hvis vi tager de 90 pct., vil der være en bestand på ikke 10.000, men 11.800.

De tal, hvoraf jeg drog den konklusion, at der er en vækst på 50 pct., forudsatte sandelig, at der kun er en erhvervsfrekvens på 80 pct. Det vil sige, at hver femte slet ikke bru-

ger sin uddannelse. Så man kan sandelig ikke sige, der ikke er taget højde for det. Men det kan godt være, jeg i fjerde omgang, da jeg svarede, glemte at nævne, at det var med i disse optimistiske prognoser, at der kun var en erhvervsfrekvens på 80 pct. Det normale er nemlig 90 pct.

Til hr. Maisted vil jeg sige, at man kan godt blive lidt deprimeret, når man studerer disse beskæftigelsesprognoser. Vi har jo disse enorme bølgebevægelser inden for hele området. Vi kender alle diskussionen om lærerne, hvor det var sådan, at den normale fornyelse, når man har en bestand på omkring 70.000 folkeskolelærere, er et sted mellem 2.000 og 3.000. Lige for tiden producerer vi et sted mellem 1.000 og 2.000; vi er altså nede i nærheden af halvdelen af det normale, og alligevel er der enorm arbejdsløshed. Det betyder, at når vi kommer 20 år frem, får vi faktisk brug for måske mellem 3.000 og 4.000 nye lærere hvert år, hvis man holder bestanden konstant.

Noget lidt tilsvarende har vi her på socialrådgiverområdet, hvor gennemsnitsalderen ligesom i folkeskolen er ganske lav, fordi vi fik hele den enorme vækst i 1960'erne og 1970'erne. Langt de fleste er mellem 30 og 45 år. Senere hen vil det ændre sig. Omkring år 2010 vil der muligvis være socialrådgivermangel. Det er de bølgebevægelser, vi har.

Vi gør det, at vi sørger for, at institutionerne overvintrer på så lavt et blus som muligt. Jeg gør opmærksom på, at ved denne aktion, der er foretaget nu, er der sparet hele 8 mill. kr. på årsbasis. Det er et ganske stort hug. Det er en vanskelig opgave, og man må have forståelse for, at det er svært. Hvad der skal ske i de kommende år, ved jeg ikke, men jeg har til hensigt at søge at lave en overvintringsløsning, ligesom vi har på folkeskoleområdet, for at vi ikke skal få alt for kraftig en siksakkurs.

Jeg vil gerne til allersidst nævne, at tager man en forsamling af 50-årige danskere og spørger: »Hvor mange af jer er uddannet til det arbejde, I har i dag?«, så tror jeg, det er betydelig under halvdelen i de fleste forsamlinger. Det er det håb, vi har, at også en socialrådgiver trods alt har fået en uddannelse, der har almen værdi, og som kan bruges andre steder end lige på et socialkontor. På det punkt er jeg for så vidt enig med hr. Carsten Andersen.